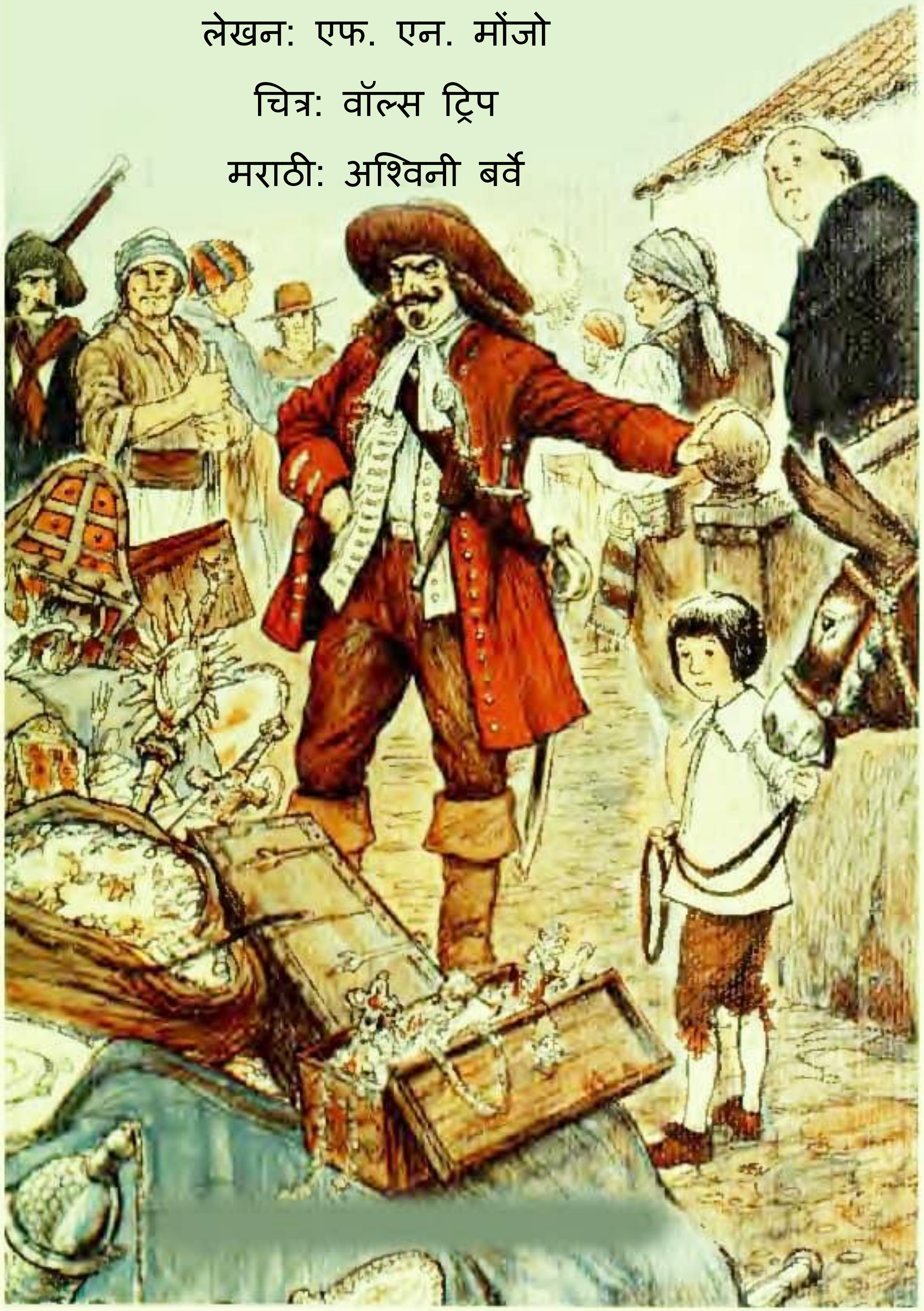
पनामातील गुंड

लेखन: एफ. एन. मोंजो

चित्र: वॉल्स ट्रिप

मराठी: अश्विनी बर्वे

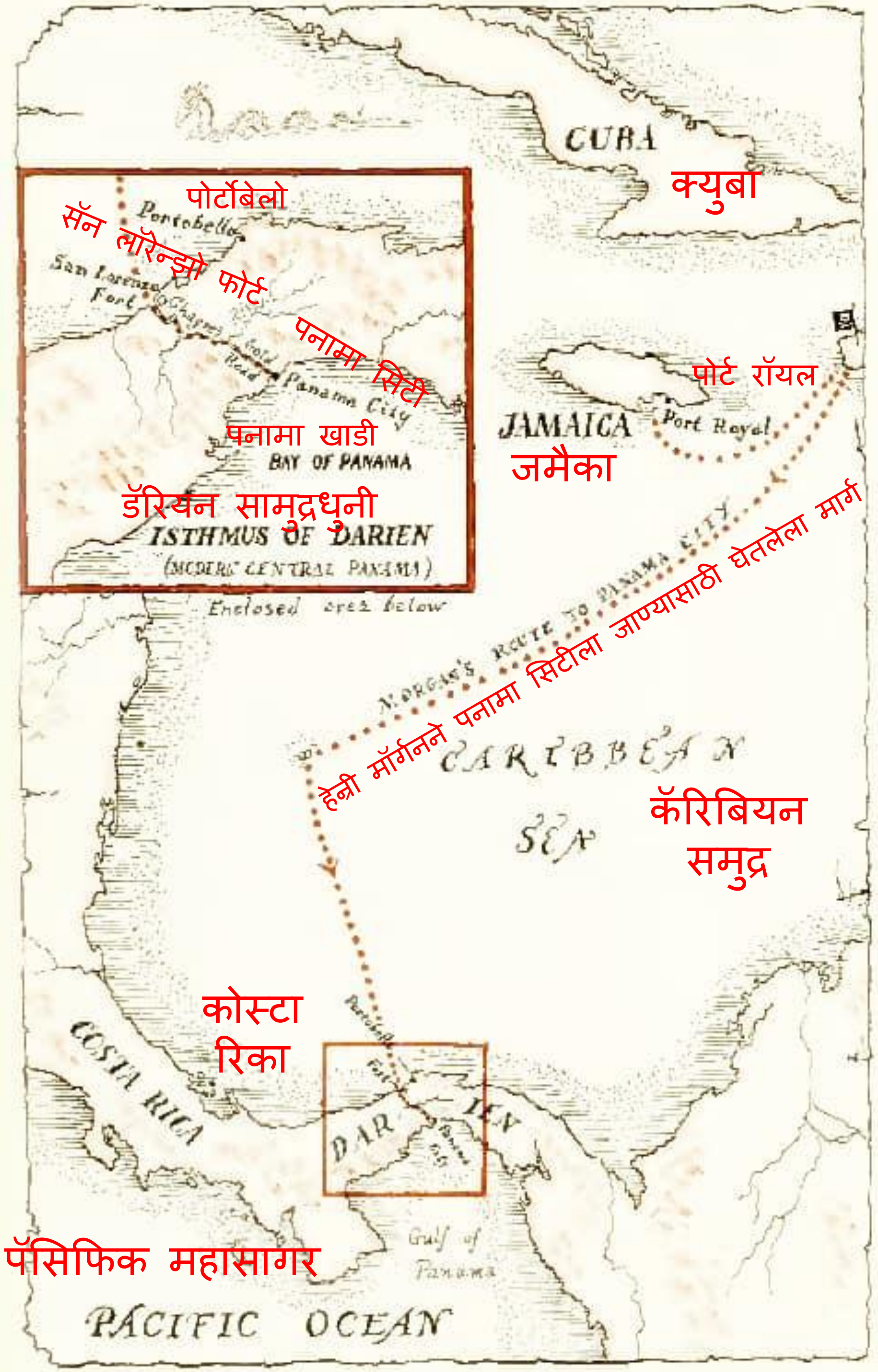

पनामातील गुंड

लेखन: एफ. एन. मोंजो

चित्र: वॉल्स ट्रिप

मराठी: अश्विनी बर्वे

१. सुवर्ण वेदी

ब्रदर जॉन सर्वात
आनंदी स्वभावाचा माणूस होता.
त्यांच्या चर्चच्या शिखरावरून त्याला
शहरातील प्रत्येक घर दिसू शकत होते.

पनामामध्ये तो सर्वांचा
लाडका होता.

त्याला तिथले गव्हर्नर,
डॉन लुईस, खूप आवडायचे.

तो कंजूष डॉन पेड्रोवर प्रेम करायचा.

त्याला वेडसर
डोना मार्गारिटा
आवडायची.

पण जॉन सर्वात जास्त प्रेम

बेनिटो नावाच्या एका
लहान मुलावर करायचा.

बेनिटोला आई किंवा वडील कोणीही नव्हते.

बेनिटोचे आईवडील वारले होते.

“ब्रदर जॉन म्हणतो की माझी आई आणि माझे वडील देवदूतांसोबत आहे,“ बेनिटोने मारिपोसा नावाच्या गाढवीला सांगितले.

मारिपोसाने तीन वेळा मान डोलावली.

तिच्या लगामावर चांदीच्या घंटा लावलेल्या होत्या त्यांचा

"टून, टन, टोनाक“ असा आवाज आला.

तर बेनिटो

ब्रदर जॉनसोबत राहायला आला.

ब्रदर जॉनने त्याला वाचायला शिकवले.

बागेतील मोठ्या कारंज्यात

मासे कसे पकडायचे ते शिकवले.

त्याने बेनिटोला द्राक्षांच्या वेलींची छाटणी कशी करायची हे शिकवले.

जर्दाळूच्या झाडांना पाणी कसे घालावे हे शिकवले.

ब्रदर जॉन त्याला प्रत्येक रविवारी आपल्यासोबत चर्चमध्ये घेऊन जात असे.

चर्चमध्ये प्रार्थना करायला शिकवले,

त्या दिवशी सर्वजण चर्चमध्ये येत असत.

आणि त्याने त्याला वेदी झाडायला व स्वच्छ करायला शिकवले.

"मारिपोसा," बेनिटो म्हणाला.

“ब्रदर जॉनला आपली वेदी स्वच्छ हवी आहे. संपूर्ण जगात आपली वेदी सर्वात सुंदर असो.”

गाढवी मारिपोसाने आपले डोके झुकवले तिने तीनदा होकारार्थी मान हलवली, तिच्या गळ्यातील घंटा वाजल्या.

ती म्हणाली, "टन, टन, टन."

“आपण दोन मोठ्या पायऱ्या घेऊ, बेनिटो,“ ब्रदर जॉन म्हणाला.

“आपण वरून सुरुवात करू.

आपण आधी देवदूताच्या जागेवर झाडू मारू.

मग आपण देव, आपला पिता त्यांच्या चित्राला साफ करू आणि मग सगळ्या मूर्ती एक एक करून स्वच्छ करू.”

"ठीक आहे, जॉन," बेनिटो म्हणाला.
म्हणून ते दोन लांब पायऱ्या चढले.
थेट वेदीपर्यंत चढले.
त्यांनी देवदूताच्या जागेवर साफसफाई केली.
यानंतर, परमेश्वर, सर्वांचा पिता यांचे चित्र स्वच्छ केले.
त्यांनी संत जोसेफचे चित्र स्वच्छ केले मग सेंट मेरीचे.
मग बाळ येशूला.
जोपर्यंत सर्वकाही वेदीवर ठेवले जात नाही
तो पर्यंत ते ज्वालेसारखे चमकले नाही..
“ही संपूर्ण जगातली सर्वात सुंदर गोष्ट आहे.”
बेनिटो तेव्हा म्हणाला.
जेव्हा त्यांचे झाडणे संपून झाले.
“बघा वेदी कशी चमकत!”
"हो, ते चमकत आहे," ब्रदर जॉन म्हणाले.
ते सोन्यामुळे चमकत आहे.
"सोनं?" बेनिटोने विचारले.
"नक्कीच, बेनिटो," ब्रदर जॉन म्हणाला.
वेदीचा बहुतेक भाग सोन्याने मढवलेला आहे
एके दिवशी त्यात सोन्याशिवाय
काहीही उरणार नाही.
वरपासून खालपर्यंत
मग पनामाचे सर्व लोक त्याला म्हणतील
‘सुवर्ण वेदी’”

बेनिटोने क्षणभर विचार केला.

“माझे आई-बाबा स्वर्गात देवदूतांसोबत आहेत,“
तो म्हणाला.

“स्वर्ग या वेदीएवढा मोठा आहे का?

तो सुंदर आहे का?”

"नाही, बेनिटो,“ ब्रदर जॉन म्हणाला.

“तुझे आईवडील स्वर्गात आहेत तो सोन्याने
मढवलेल्या वेदीवरून

ते शंभर पटीने अधिक सुंदर आहे.”

त्यामुळे बेनिटोचे वेदीवरचे प्रेम आणखी वाढले.

कारण ते स्वर्गासारखे सुंदर नव्हते.

"ब्रदर जॉन,“ बेनिटो म्हणाला.

“तुम्ही गरीब आहात.

मग तुम्ही या सोन्याच्या वेदी कशी केली?

यासाठी तुम्हाला एवढे पैसे कसे मिळाले?”

“चल, मी तुला दाखवतो”.

ब्रदर जॉन म्हणाला.

ते दोघेही मारिपोसा गाढवीवर बसतात
आणि पनामा शहराकडे जातात..

२. सैन्य, मोती आणि दरोडेखोर

ब्रदर जॉन आणि बेनिटो
त्या कंजूस डॉन पेड्रोच्या घराकडे निघाले.
तो पनामामधील सर्वात श्रीमंत माणूस होता.
"अरे, डॉन पेद्रो,“ ब्रदर जॉन म्हणाला.
तुम्ही कृपा करून मला
मला तीन सोन्याची नाणी द्या.”
“तीन सोन्याची नाणी?”
डॉन पेड्रोने विचारले.

"डॉन पेड्रो यांना वेदीवर ठेवा,“ ब्रदर जॉन म्हणाले.
“आपली वेदी अपूर्ण आहे.
पण एके दिवशी तिच्यावर पूर्णपणे
त सोन्याचा मुलामा दिला जाईल.
आपली वेदी संपूर्ण जगासाठी आहे.
ती सर्वात सुंदर वेदी असली पाहिजे.”

तर, वेदीसाठी सोनं मिळवण्यासाठी,
"असंच करतात का?" बेनिटो म्हणाला.
"असंच करायचं," ब्रदर जॉन म्हणाला.

आणि मारिपोसा होकारार्थी मान डोलावते.
तीन वेळा हलवते.
तिच्या लगामावरचे घंटी वाजली.
"टन टन टन”

यानंतर ते विनोदी
डोना मार्गारिटा हिच्या.
घरी गेले.
"अरे, डोना मार्गारिटा,“ ब्रदर जॉन म्हणाला.
“तुम्ही कृपा करून मला
मला दोन मोठे मोती द्याल का?”

“मोती? ब्रदर जॉन?”
डोना मार्गारीटा म्हणाल्या.
“वेदीवर सजवण्यासाठी
संत मेरीच्या मुकुटासाठी.”
"अरे, वेदी!“ डोना मार्गारिटा म्हणाली.
आणि तिने ब्रदर जॉनला आत बोलावले
आणि दोन मोठे गुलाबी मोती दिले.

त्यानंतर ते पनामाचे गव्हर्नर
डॉन लुईच्या घरी गेले.
"डॉन लुईस,“ ब्रदर जॉन म्हणाले.
“मी पुन्हा आलो आहे.”
"ब्रदर जॉन," डॉन लुईस म्हणाला.
“तुम्ही हा दिवस वेदीसाठी निश्चित केला आहे का?
आणि तुम्ही सोनं मागायचं ठरवलेलं नाही, नाही का?”
"हो, वेदीसाठी आणखी सोने," ब्रदर जॉन म्हणाला.
“एक दिवस आपली वेदी सोन्याने मढवली जाईल.
देवदूतांपासून जमिनीपर्यंत.
वरपासून खालपर्यंत. सगळीकडे.
त्याला सोन्याचा मुलामा दिला पाहिजे.”
"सोन्याचा मुलामा दिलेला?“ डॉन लुईस म्हणाले.

“ब्रदर जॉन, लवकरच पनामामध्ये
सोन्याचा कणही शिल्लक राहणार नाही!
दरोडेखोर सगळं सोनं चोरून नेतील!”
"दरोडेखोर?“ ब्रदर जॉनने दचकून विचारले.
"दरोडेखोर?“ बेनिटो म्हणाला.
"गुंड!“ पनामाचे गव्हर्नर डॉन लुईस म्हणाले.
“एक हजाराहून अधिक ब्रिटिश दरोडेखोर,
हेन्री मॉर्गन येत आहे!”
“मी हेन्री मॉर्गनबद्दल ऐकलेही नाही.” जॉन म्हणाला.
"अरे, बजॉन पनामातील इतर सर्वांना
हेन्री मॉर्गनबद्दल माहीत आहे का?
त्याने माझ्या अर्ध्याहून अधिक सैनिकांना पकडले आहे.
आणि गेल्या आठवड्यात चार्जेसचा मोठा दगडी किल्लाही उडवून देण्यात आला.
पण जॉनला काहीच ऐकू आले नाही.
डॉन लुईसने, त्याच्याकडे एक दूत पाठवला.
आणि मी विचारले: "हेन्री मॉर्गन, तुम्ही
तुम्ही माझा दगडांचा मोठा किल्ला कसा जिंकलात?
तुम्ही कोणते शक्तिशाली शस्त्र वापरले?
आणि हेन्री मॉर्गनने मला दोन बंदुका पाठवल्या, ज्या तो कमरेला बांधत असे.”
तो म्हणाला, "डॉन लुईस, आम्ही साध्या बंदुका वापरल्या."
आणि आता आम्ही जंगलातून बाहेर पडलो आहोत.

“आम्ही आमचा मार्ग शोधू. आम्ही डोंगर ओलांडू.
आणि आम्ही आमच्या बंदुका कशा वापरतो हे तुम्हाला दाखवू.”
मग, आम्ही पनामा जिंकू!”
“हेन्री मॉर्गनने तुम्हाला हा संदेश पाठवला आहे का?”
जॉनने विचारले.
"पनामामधील प्रत्येकाने तो ऐकला," डॉन लुईस म्हणाला.
“फक्त ब्रदर जॉन वगळता.”
"मग तो नक्कीच एक खूप दुष्ट दरोडेखोर असणार," बेनिटो म्हणाला.
“तो सर्व दरोडेखोरांमध्ये सर्वात धोकादायक आहे.”
डॉन लुईस म्हणाला, "उद्या तो डोंगरावरून खाली येईल. मी डॉन लुईस आणि माझे सैनिक त्याला थांबवण्याचा प्रयत्न करू..
उद्या दुपारपर्यंत तो पनामाच्या समोर असेल."

“मग मी वेदी कशी वाचवू, डॉन लुईस?”
जॉनने घाबरून विचारले.
“तुम्ही वेदी कशी वाचवाल?
डॉन लुईस ओरडला.
मी पनामाला कसे वाचवू?

३. लपवण्यासारखे काहीतरी असणे

ब्रदर जॉन आणि बेनिटो मारिपोसा नावाच्या गाढवावर बसून दुःखी मनाने परत आले.

गुंड हेन्री मॉर्गनमुळे माझ्या आई-वडिलांना इजा होऊ शकते का?“ बेनिटोने विचारले.

"नाही, बेनिटो," ब्रदर जॉनने उत्तर दिले.

“तुझे आई-वडील स्वर्गात आहेत. देवदूतांसोबत.
हेन्री मॉर्गन त्यांना कोणतीही हानी पोहोचवू शकत नाही.”

“हेन्री मॉर्गनमुळे आपल्या वेदीला काही नुकसान होऊ शकते का?“ बेनिटोने विचारले.

"हो, तो ते करू शकतो," ब्रदर जॉन म्हणाले.

“जोपर्यंत आपल्याला त्याला वाचवण्याचा मार्ग सापडत नाही.”

चर्चकडे परत पनामातून जात असताना,
त्याने रस्त्यावर पुरुष आणि स्त्रिया पाहिल्या.
"तुम्ही बातमी ऐकली का?“ तो ओरडला.
“तुमचं सोनं लपवा! तुमचं चांदी लपवा!
गुंड हेन्री मॉर्गन पनामात येत आहे!”

ब्रदर जॉन आणि बेनिटो
यांनी डॉन पेद्रोला पाहिले. तो त्याच्या बागेत होता.
तो एका विहिरीजवळ उभा होता.
तो सोन्या-चांदीने भरलेल्या गोण्या घेऊन आला.
तो त्या पाण्यात फेकत होता.
माझी चांदीची घागर घेऊन या!
माझं चांदीचं ताटच!
माझे चांदीचे चमचे आणा!
त्याने नोकरांना बोलावले.
आणि डॉन पेद्रोने सर्व काही विहिरीत फेकून दिले.
जेणेकरून तो त्यांना हेन्री मॉर्गनपासून वाचवू शकेल.

ब्रदर जॉन आणि बेनिटो डोना मार्गारिटाकडे पाहिले.
ती सुद्धा तिच्या बागेत होती.
“माझ्या अंगठ्या आणा! माझे मणी आणा!”
तिने हाक मारली.
तिने तिचे सर्व दागिने घेतले ते देखील
बागेत बांधलेल्या विहिरीत ठेवण्यात आले.
जेणेकरून ती त्यांना गुंड हेन्री मॉर्गनपासून वाचवू शकेल.

ब्रदर जॉन आणि बेनिटो चर्चमध्ये परत आले.
त्यांनी मारिपोसाला. केळीच्या झाडाला बांधले.
“चांगला गाढव बन,”
ब्रदर जॉनने त्याला सूचना दिली.
“फुले खाऊ नको.
कच्ची केळी खाऊ नको..
पीचही खाऊ नको.
आपल्याला आपल्या सुवर्णवेदीचे
चोरांपासून रक्षण करायचे आहे.
आपल्याला खूप काम करायचे आहे.”
मारिपोसाने तीन वेळा मान डोलावली.
लगामावरच्या चांदीच्या घंटा
"टन, टन, टन वाजली.

“ब्रदर जॉन, आपण आपल्या वेदीचे रक्षण कसे करू शकतो?” बेनिटोने प्रश्न विचारला.

“ती खूप मोठी आहे. विहिरीत टाकून ती लपवता येणार नाही का?”

"तुझं बरोबर आहे, बेनिटो," ब्रदर जॉनने उत्तर दिले.
“ती विहिरीत फेकण्यासाठी खूप मोठी आहे.
आपल्याला काहीतरी अधिक चांगलं करावं लागेल.
आपल्याला दोन पायऱ्या लागतील.
आणि काही बादल्यासुद्धा.
आणि चित्रकलेसाठी दोन मोठे ब्रश.
आणि आपल्याला रात्रभर काम करावे लागते.”

पण त्याआधी त्यांनी सर्व मूर्ती लपवल्या.
मग जॉन आणि बेनिटो यांनी
मोठ्या बादल्यांमध्ये पांढरा रंग मिसळला.
मग त्यांनी त्यांना आपल्या सोन्याच्या वेदीच्या दोन्ही बाजूंना ठेवले. त्यांनी शिडी लावली आणि त्यांनी शिखरापासून सुरुवात केली.
त्यांनी देवदूताला पांढरा रंग दिला.
मग वरचा भाग.
मग वेदीच्या शेजारील भिंतींकडे.
मग त्याचा तळ
त्यांनी कित्येक तास काम केले.

सकाळ होईपर्यंत
जॉन आणि बेनिटो यांनी
सोन्याचा प्रत्येक कण लपवलेला होता.
पांढऱ्या रंगाच्या जाड थराखाली...
सहा कँडलस्टिक्स वगळता सर्व काही.

ते इतके थकले होते की ते वेदीखाली पडले
आणि त्यांना झोप लागली.
इथे मारिपोसा रात्रभर,
शांतपणे धीराने बागेत केळीच्या
झाडाखाली वाट पाहत राहिली.
तिने पीचला स्पर्श केला नाही.
हिरवी केळीही खाल्ली नाहीत.
आणि जेव्हा सकाळ झाली,
तेव्हा तीसुद्धा गाढ झोपेत गेली.

४. गुंड हेन्री मॉर्गन

ब्रदर जॉन आणि बेनिटो
आणि त्यांचे गाढवीण मारिपोसा
लढाईदरम्यान झोपलेले होते.
त्यांना डॉन लुईसला आणि त्याच्या सैन्याला
कूच करत असताना पाहिले नाही.
त्याने हेन्री मॉर्गन आणि त्याच्या भुकेल्या
दरोडेखोरांचा पराभव केला.
तो डोंगरावरून खाली येऊन हल्ला करत आहे हे
त्यांनी पाहिले नाही.

दरोडेखोरांनी गेल्या तीन दिवसांपासून काहीही खाल्ले नव्हते.
कारण डॉन लुईसने त्या परिसरात खाण्यासारखे काहीही
शिल्लक नव्हते.

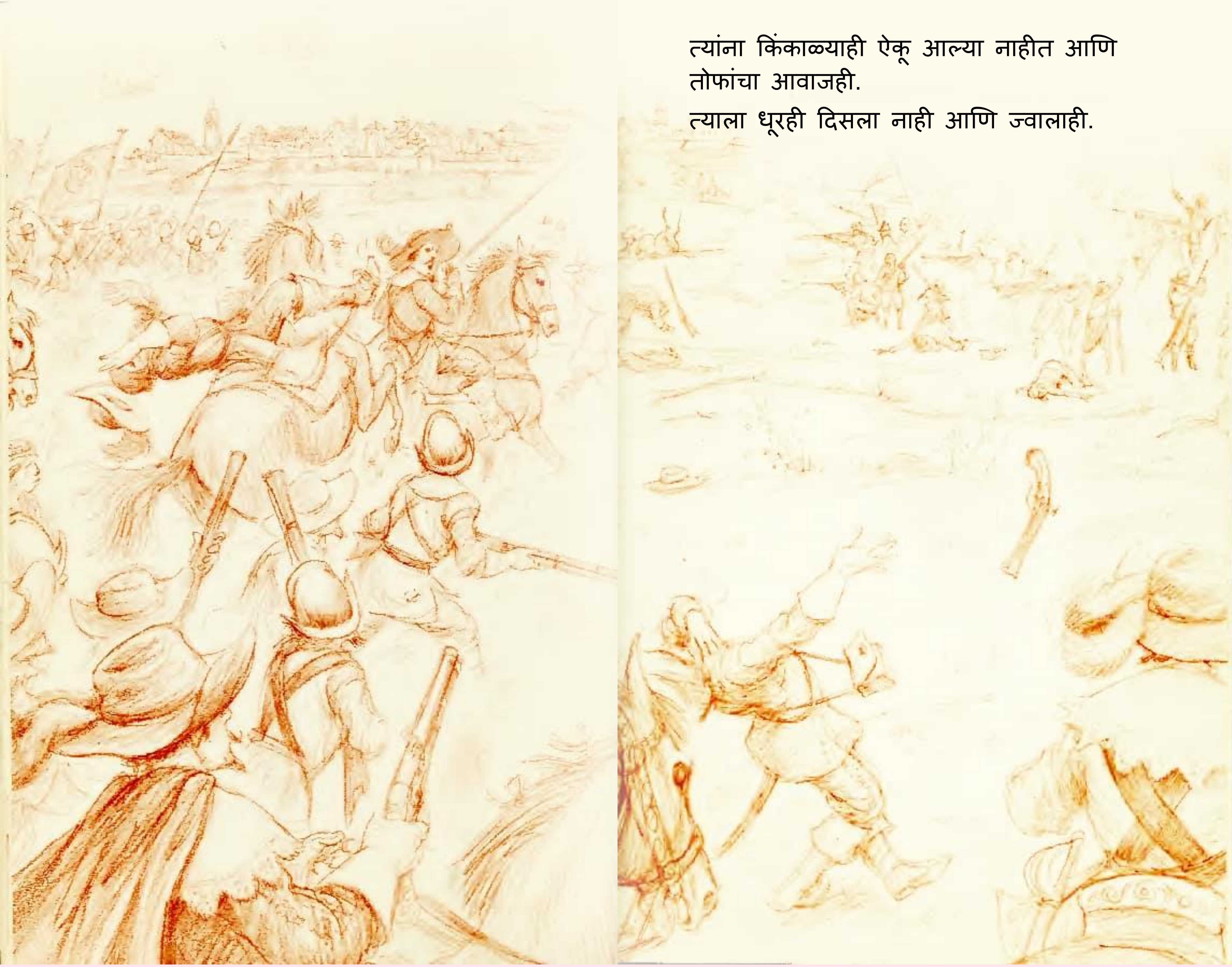
आता डॉन लुईसने काहीतरी हालचाल करण्याचा विचार केला.
आक्रमणकर्त्यांना रोखू शकणारी एक चाल.
आपल्याकडे पिसाळलेल्या बैलांचा
कळप आहोत असे त्याला वाटले.
आपण दरोडेखोरांना थांबवू शकू.
म्हणून, डॉन लुईसने आपल्या सैनिकांना सांगितले की
त्यांनी बैलांच्या शिंगांना मशाली बांधाव्यात.
जेव्हा मशाली पेटवण्यात आल्या.
सैनिकांनी गोंधळलेल्या आणि संतप्त बैलांना शांत केले.
त्यांनी हल्लेखोर दरोडेखोरांचा पाठलाग केला.
पण हे पाहून हेन्री मॉर्गनचे सैनिक आनंदाने हसले.

ते इतके भुकेले होते की त्यांनी बैलांना घेरले.
आणि त्यांना ठार मारले.
त्यांनी त्यांच्या मांसाचे तुकडे कापले
आणि आग पेटवून आणि त्यात भाजून खाल्ले.
मग सर्व दरोडेखोर खाली बसले.
आणि अगदी डॉन लुईसच्या नाकाखाली टिचून
भाजलेले मांस मोठ्या आवडीने खाल्ले.
जेव्हा त्यांचे पोट भरले तेव्हा
ते युद्धासाठी आणखी चांगल्या प्रकारे तयार झाले.

पण याबद्दल अनभिज्ञ असलेले
ब्रदर जॉन आणि बेनिटो झोपलेलेच राहिले.

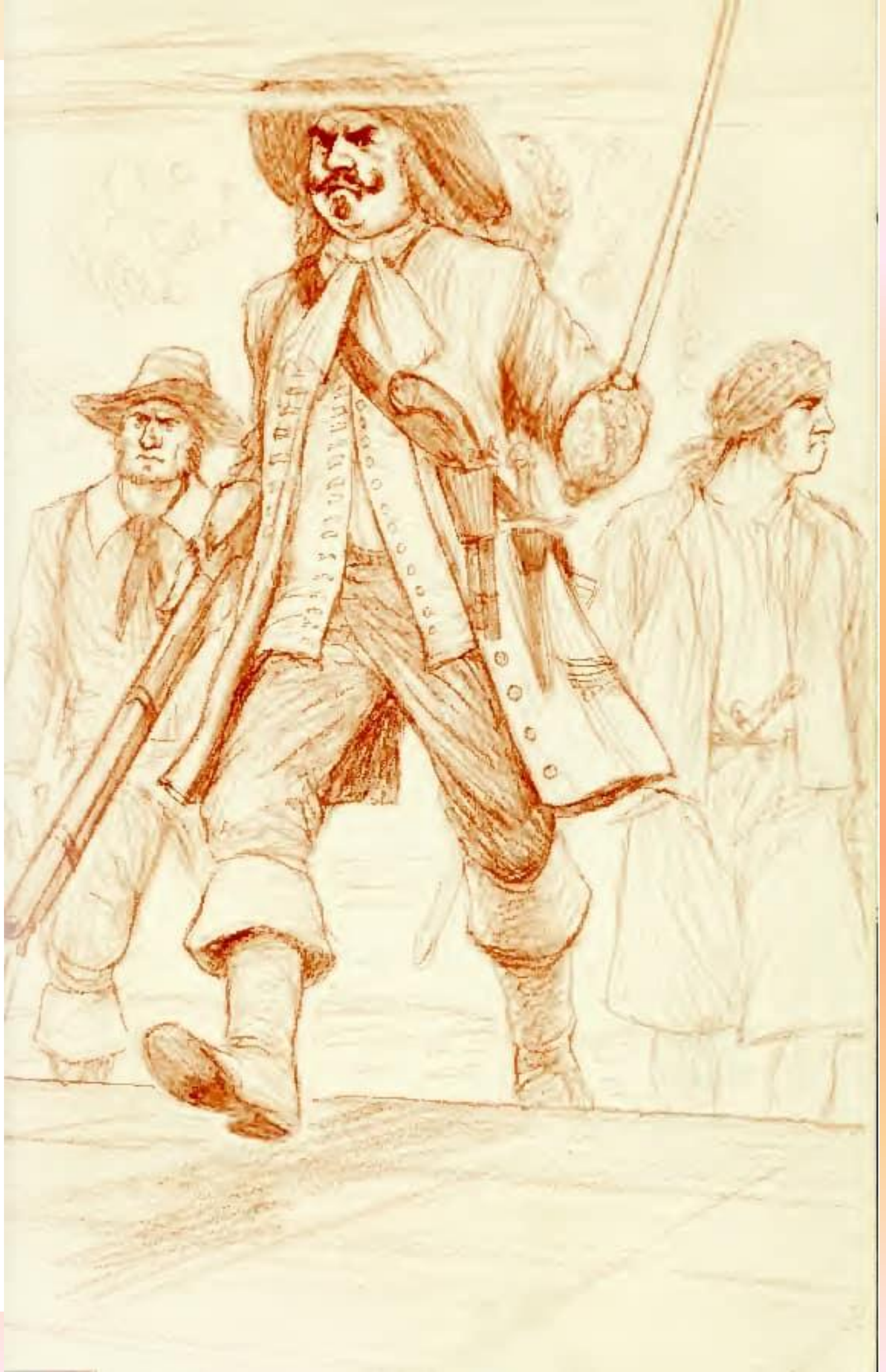
त्यांना किंकाळ्याही ऐकू आल्या नाहीत आणि तोफांचा आवाजही.

त्याला धूरही दिसला नाही आणि ज्वालाही.

ते अजूनही जागे झाले नाहीत.
जेव्हा हेन्री मॉर्गन आणि त्याच्या दरोडेखोरांनी डॉन लुईस आणि त्याच्या साथीदारांचा पराभव केला तेव्हाही ते झोपलेले होते.
जेव्हा डॉन लुईसने गाववाल्यांना सांगितले: "लढाई हरली आहे.“ पण हेन्री मॉर्गनला पनामा मिळू शकत नाही!
आम्ही संपूर्ण शहर जाळून राख करू!
ब्रदर जॉन आणि बेनिटो अजूनही झोपले होते.
जेव्हा लोकांनी त्यांच्या मशाली उंचावल्या आणि त्यांची घरे पेटवून दिली.
हेन्री मॉर्गन येईपर्यंत ते हलले नाहीत.
तो धडधडत चर्चमध्ये पोहोचत नाही तोपर्यंत ते हलले नाही..

"उठा!“ हेन्री मॉर्गन गर्जना करत म्हणाला.
“जर हे चर्च लाकडाचे बनलेले असते तर,
तुम्ही लोक डुकराच्या मांसासारखे आहात.
तुमची चांगलीच खरडपट्टी निघाली असती.”
शहर ज्वाळांनी लाल झाले होते.
हवा धुराने भरली होती.
ब्रदर जॉन आणि बेनिटो यांनी डोळे चोळले.

“सर्वांना माझ्यासमोर आणा!” हेन्री मॉर्गन ओरडला.
त्यांनी पनामावासीयांना साखळदंडांनी फरफटत नेले.
“आता तुम्ही स्वतःच मला सांगा
तुम्ही सोने आणि चांदी कुठे लपवले आहे?”
हेन्री मॉर्गनने विचारले.
“नाहीतर मी सगळ्यांचे गळे चिरून टाकीन!”

कंजूष डॉन पेद्रोला शिक्षा झाली.
"तुमचं सोनं आणि चांदी...?“
हेन्री गर्जना करत म्हणाला.
डॉन पेड्रोचे गुडघे थरथरत होते.
“माझ्या बागेत, विहिरीच्या तळाशी.”
डॉन पेड्रो पुटपुटला.
“त्याला सहजपणे काढता येईल.”
हेन्री मॉर्गन म्हणाले.
म्हणून बिचाऱ्या डॉन पेद्रोला विहिरीत फेकून देण्यात आले. सर्व सोने आणि चांदी बाहेर काढावे लागले.

मग त्या मूर्ख डोना मार्गारिटाला आणण्यात आले.
ती इतकी घाबरली होती की बोलू शकली नाही.
"तुमच्या अंगठ्या? तुमचे मोती?“ कमरेच्या पट्ट्याला बांधलेले.
हेन्री मॉर्गनने चाकू फिरवत कठोरपणे विचारले.
"माझ्या बागेत," डोना मार्गारिटा कुजबुजली.
“माझ्या विहिरीत।”
“मग त्यांना परत मिळवणे अवघड होणार नाही,”
हेन्री मॉर्गन म्हणाले.
म्हणून डोना मार्गारिटाने तिचे दागिने विहिरीतून बाहेर काढले.
आणि त्याने एक दीर्घ श्वास घेऊन ते दरोडेखोरांच्या
म्होरक्याच्या हवाली केले.
पनामाच्या सर्व रहिवाशांनी हेन्री मॉर्गनला
त्याला हवं असलेलं दिलं.
त्याच्या पायांपुढे सोने, चांदी आणि रत्ने यांचा.
एक मोठा ढिग तयार झाला.

५. पनामाचा सर्वात मोठा गुंड

आता हेन्री मॉर्गन ब्रदर जॉनकडे वळला.
“तुमचे सोने कुठे आहे, ब्रदर जॉन?”
हेन्री मॉर्गनने विचारले.
“या सहा दीपस्तंभ सोन्याच्या आहेत का?”
"हो, ते सोन्याचे बनलेले आहेत," ब्रदर जॉन म्हणाले.
“त्यांना घेऊन जा, त्या सर्वांना घेऊन जा.
तुम्हाला सापडेल तेवढे सर्व सोने घ्या.”
"आणि ही वेदी...?“ दरोडेखोरांच्या म्होरक्याने
विचारले.
“वेदीवर इतके कमी सोने का आहे?”

“सर्व पुतळे कुठे आहेत?”
“खरं तर आमची वेदी अपूर्ण आहे...”
ब्रदर जॉनने उत्तर दिले.
“पण एके दिवस ती निःसंशयपणे
सोन्या-चांदीच्या रत्नांनी चमकेल.”
"हम्म!“ हेन्री मॉर्गन म्हणाला.
“मी या मुलाशी बोलेन.
बेनिटो, माझ्या डोळ्यांत बघ!
मला सांगा, वेदीवरचे सर्व सोने कुठे आहे?”
बेनिटोने ब्रदर जॉनकडे पाहिले.
त्याने स्वर्गात असलेल्या आपल्या
आई-वडिलांचा विचार केला.
मग त्याला ब्रदर जॉनच्या सुंदर वेदीची आठवण झाली.
तो आग कशी पेटवू शकेल याचे त्याला आश्चर्य वाटले.
ते ज्वाळांप्रमाणे चमकायचे.
बेनिटो घाबरला होता.
पण तो हेन्री मॉर्गनला ओळखत होता.
मी सोन्याबद्दल काही बोलणार नाही.
काहीही झाले तरी.
जरी हेन्री मॉर्गनने माझा गळा चिरला तरी.
बेनिटो, वेदीवरचे सोनं कुठे आहे?
हेन्री मॉर्गन गुरगुरला.

"कधीतरी," बेनिटो पुटपुटला.
आमची संपूर्ण वेदी सोन्याने मढवलेली असेल.
देवदूतापासून जमिनीपर्यंत. वरपासून खालपर्यंत."
"हेन्री मॉर्गन बघा," ब्रदर जॉन म्हणाला.
“तो मुलगा तुम्हाला काहीही सांगू शकत नाही.”
आणि मग आमची वेदीसुद्धा पूर्णपणे तयार नाही.....”
“तुम्ही मारिपोसाला बघितलं का?
मी तिच्या घंटांबद्दल विसरून गेलो.”
बेनिटो दरोडेखोरांच्या म्होरक्याला म्हणाला.
“ते शुद्ध चांदीचे आहेत. तुम्हाला तेही हवे आहेत का?
गाढवाच्या घंटा तिच्याकडेच राहू द्या.”
हेन्री मॉर्गन म्हणाले.
“आम्ही पनामाकडून बाकी सर्व काही आधीच घेतले आहे.
मित्रांनो, सर्व सोनं गोळा करा! मोती गोळा करा!
घरी परत जायची वेळ झाली आहे!”

"थांबा, हेन्री मॉर्गन," ब्रदर जॉन म्हणाला.
“तुम्ही आमची संपत्ती घेतली आहे.
त्याबदल्यात एक उपकार करणे आवश्यक आहे.”
“कोणती मदत हवी आहे?”
हेन्री मॉर्गनला जाणून घ्यायचे होते.
"आह," ब्रदर जॉन सुस्कारा सोडत म्हणाला.
आम्हाला आमच्या वेदीसाठी थोडे सोने हवे आहे.
आता ही किती कंटाळवाणे दिसत आहे,
पण एक दिवस या संपूर्ण वेदीला
सोन्याचा मुलामा दिला पाहिजे...”

"मला माहीत आहे," हेन्री मॉर्गन हसला.
“देवदूतांपासून जमिनीपर्यंत.
वरपासून खालपर्यंत.
सर्वत्र, प्रत्येक गोष्ट सोन्याने मढवलेली होती.
बेनिटोने आधी सांगितल्याप्रमाणे.
काश, मला ते दृश्य आत्ता बघायला मिळालं
असतं. सर्व काही सोन्याने मढवलेले आहे!”

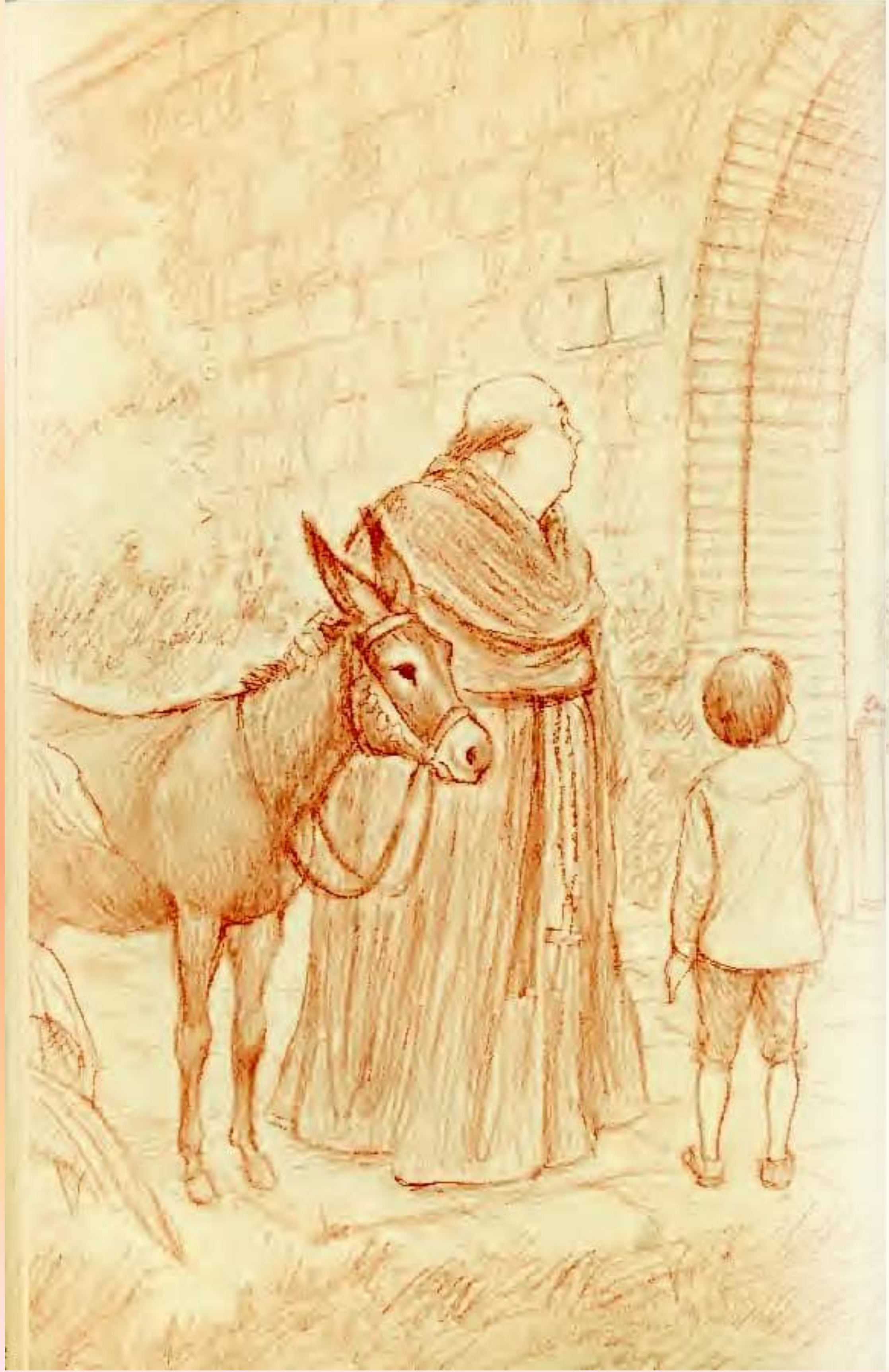

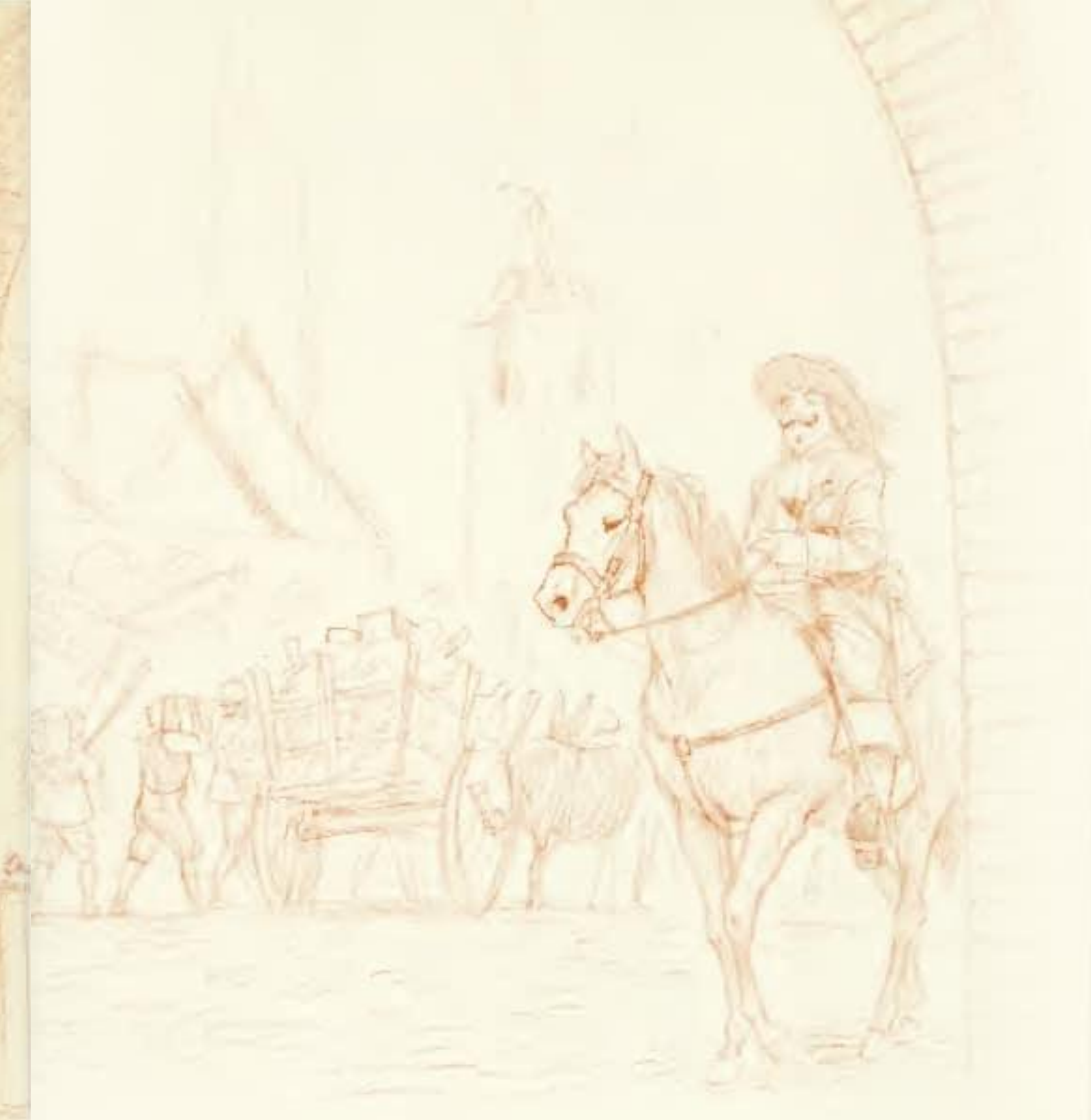
“बरं, ब्रदर जॉन,
तुला माझ्याकडून किती सोनं पाहिजे आहे?”
"दहा हजार नाणी," ब्रदर जॉन पटकन म्हणाला.

"दहा हजार नाणी?“ हेन्री मॉर्गन हसला.
“बरं, जॉन, तुम्ही ही नाणी का घेत नाही?
शेवटी, मी पनामातून सर्व काही घेतले आहे.”
तो ब्रदर जॉनकडे वळला
सोन्याची सर्वात जड पिशवी फेकली.
तो त्याच्या घोड्यावर बसला
आणि ओरडून म्हणाला, "मित्रांनो, तयार व्हा!
आपण पनामा सोडत आहोत! चला निघूया!”
उध्वस्त शहरातील दरोडेखोर निघाले.

जॉन आणि बेनिटो, मारिपोसाजवळ केळीच्या झाडाखाली उभे राहिले.

हेन्री मॉर्गन त्याच्याकडे आला.

तो ब्रदर जॉनकडे पाहून हसला.

आणि बेनिटोला डोळा मारला.

“जेव्हा तुमची सोन्याचा मुलामा दिलेली वेदी पूर्ण होईल,
मला पनामात बोलवायला विसरू नका.”
असे म्हणून, दरोडेखोर खाली वाकला आणि कुजबुजला:
“तुम्हाला माहीत आहे का, ब्रदर जॉन, यापूर्वी कधीही
हेन्री मॉर्गनकडून कोणालाही दहा हजार नाणी मिळाली नाहीत.
तू माझ्यापेक्षा मोठा दरोडेखोर आहेस!”
असे म्हणत हेन्री मॉर्गनने बेनिटोला पुन्हा डोळा मारला.

आणि गाढवीण मारिपोसाने
होकारार्थी तीन वेळा मान हलवली.
आणि तिच्या लगामावरील घंटा
वाजली, "टन, टोनक, टन!"

निष्कर्ष

जवळजवळ सर्वजण यावर सहमत आहेत की, हेन्री मॉर्गन जमैका बेटावरून चाच्यांच्या सैन्यासह चार्ल्सकडे आला. त्याने चार्ल्सच्या किल्ल्यावर बॉम्बहल्ला केला. त्यानंतर, अंडालुशियन वाळवंटातील जंगल आणि पर्वत पार करून, त्याने १६७१ मध्ये पनामा जिंकला. असेही मानले जाते की त्याने पनामाची मोठ्या प्रमाणावर लूट केली. नंतर, जुन्या पनामापासून काही मैलांवर एक नवीन शहर पुन्हा वसवण्यात आले. लोक यावरही सहमत आहेत की, लुटलेल्या सोन्या-चांदीमुळे हेन्री मॉर्गन इतका श्रीमंत झाला की चार्ल्स द्वितीयने त्याला 'सर हेन्री मॉर्गन' ही पदवी बहाल केली आणि जमैकाचा गव्हर्नर बनवले.

पण या घटनेनंतर पनामामध्ये काय घडले यावर एकमत नाही. काहींच्या मते हेन्री मॉर्गन एक सन्माननीय सैनिक होता, तर इतरांच्या मते तो एका निर्दयी दरोडेखोरापेक्षा अधिक काही नव्हता. काहींच्या मते, या कथेत सांगितल्याप्रमाणे ब्रदर जॉनने सोन्याची वेदी वाचवली, तर इतरांच्या मते ही केवळ एक दंतकथा आहे.

आज, पनामातील सान होसे चर्चला भेट देणाऱ्यांना तिथली सोन्याची वेदी पाहता येते. तिथले ऑगस्टिनियन धर्मगुरू तुम्हाला ब्रदर जॉनची गोष्ट सांगू शकतात, कारण शेकडो वर्षांपासून पनामाचे लोक गंमतीने त्याच्या पराक्रमाच्या कथा सांगत आले आहेत. ते सांगतात की, ब्रदर जॉनने थोडासा चुना, हजरजबाबीपणा आणि अथांग प्रेमाच्या जोरावर वेदीला चोरांपासून कसे वाचवले.

१६७१ साली नेमकं काय घडलं हे कुणालाही कळू शकत नाही. म्हणून ब्रदर जॉन यांच्या सन्मानार्थ मी यात थोडीफार भर घालण्याचं ठरवलं. पण बहुतांशी, ही कथा आजही पनामामध्ये जशी सांगितली जाते, तशीच मी सांगितली आहे आणि ती अचूक असेल अशी आशा आहे